

Občina nosilec obrambnih priprav

Razgovor z načelnikom oddeшка za ljudsko obrambo Branetom
Bertoncem — Vsi smo aktivni dejavniki

Z usklajevanjem statutov občin in mesta Ljubljane z ustavo in zakonom o ljudski obrambi je občina postala temeljni nosilec obrambnih priprav. Občina je sicer po naši zakonodaji temeljni nosilec obrambnih priprav že od leta 1968, vendar je zaradi specifičnosti Ljubljane dosedaj vedno pristojnosti s tega področja opravljala uprava za ljudsko obrambo skupščine mesta Ljubljane. Z ustanovitvijo oddelkov za ljudsko obrambo pri občinskih skupščinah (za Bežigradom je bil ta oddelek ustanovljen ob koncu lanskega leta), bo večina nalog in pristojnosti prenesena na občine, razen tistih, ki so vitalnega pomena za mesto.

Oddelek za ljudsko obrambo je upravni organ občine za ljudsko obrambo in opravlja upravne in strokovne zadeve. Naloge tega organa so predvsem, da skupaj z drugimi upravnimi organi, Štabom za teritorialno obrambo in občinskim štabom za civilno zaščito, pripravlja osnutek srednjoročnega in dolgoročnega načrta razvoja na področju ljudske obrambe, da skrbi za usklajenost obrambnih načrtov krajinskih skupnosti, temeljnih in drugih organizacij zdržanega dela z obrambnim načrtom občine oziroma vojnimi načrti obrambenih sil, da pripravlja organizacijo občinskega štaba in enot civilne zaščite ter

rožnega boja ni učinkovitega odpora, zavedati pa se moramo tudi, da ne more biti učinkovitega oboroženega boja brez dobre pripravljenosti celotnega družbenopolitičnega in gospodarskega sistema za

delo v vojnih razmerah in brez dobro organizirane zaščite ljudi in materialnih doberin pred možičnim uničenjem. Naša obramba ni splošna ljudska obramba zato, ker jo tako imenujemo, temveč zato, ker so delovni ljudje in občani v njo vključeni kot aktivni dejavniki. Veliko govorimo o splošni ljudski obrambi in o podružljjanju obrambnih priprav, oziroma o vključevanju delovnih ljudi in občanov v obrambne priprave, mislim pa, da bi morali več storiti, da ljudska obramba res postane sestavni del celotnega družbenega dogajanja. Dogaja se namreč, da obrambne priprave pogosto potekajo v preozkih krogih in da nekatere družbene strukture prenos obrambne funkcije v praksi pojmujejo in izvajajo tako, da se le vključujejo v dejavnost strokovnih organov. Prav tem problemom bomo morali v našem nadalnjem delu posvetiti največ pozornosti.

V.L.

Študentje s puškami

Lani je bilo na vojaških vajah 43.600 brucov

Sestajalstvene vojaške vaje študentov prvih letnikov višjih in visokih šol so lani presegle vse pričakovanja. Od 47.000 študentov se jih je kar 43.600 odzvalo vabilu, ostali pa so v glavnem manjali opravičeno.

Tudi letos bodo morali na vojaške vaje vsi redni in izredni študentje prvih letnikov, ne glede na to, ali so zaposleni ali ne, seveda le pod pogojem, da se niso bili pri vojakih in da so za to sposobni. Vsi, ki po prvih letnikih iz opravičljivih razlogov ne bodo mogli na vaje, morajo to dolžnost izpolniti do svojega 24. leta starosti, torej do tedaj, ko lahko realno diplomirajo na fakultetah.

Priprave za letošnje vaje bodo temeljile na lanskih izkušnjah. Se bolj sistematične bodo priprave v organizacijah Zveze socialistične mladine na fakultetah in v občinskih organih narodne obrambe, vaje pa bodo prezentirali s proslavljanjem Istočnjih jubilejov.

I.S.

Govorili so o organizaciji ognjenega sistema — Kmalu seminarji in taktične vaje po KS

Predsedstvo občinskega odbora Zveze rezervnih vojaških starešin je v Centru strokovnih šol marca prire-

dilo seminar o organizaciji ognjenega sistema za više rezervne starešine JLA. Seminar, ki je potekal v dveh skupinah, je uspešno vodil rezervni polkovnik Jože Simčič. Skusitelji so si ogledali tudi dospozitive in film. Kmalu bodo pripravili še praktično vajo s strejanjem.

Več starešin se je odločilo, da bodo s svojim strokovnim znanjem pomagali krajinskim organizacijam ZRVS pri usposabljanju RVS in pri taktično-orientacijskih vajah.

Najprej pa bodo pripravili izpite za više RVS: kr. organizacija ZRVS Bežigrad — 23. aprila, Stadion — 14. maja, Savsko naselje — 15. maja, »Boris Kidrič« — 21. maja, Črnivec — 22. maja in Posavje — 28. maja.

NA VOJAŠKI GIMNAZIJI

Mladi po novem

Mladinci vojaške gimnazije Franc Rozman-Stane so doslej delovali v skupni osnovni organizaciji Zveze socialistične mladine, ki pa je bila številčno velika in zato dokaj neudinkovita. Tako so letos ustvarili širi osnovne organizacije po letnikih, ki tvorijo konferenco ZSMS te srednješolske ustanove. Na volitvah so izbrali tudi vodstva osnovnih organizacij in konference, v program pa zapisali, da si bodo še naprej prizadevali za izboljšanje učnega uspeha, za idejnopolitično in marksistično izobraževanje ter za aktivno delo tudi na drugih področjih našega družbenega in političnega življenja.

STEKLENICE, STEKLENICE!

Koder greš, kamor pogledaš, jih vidiš. Ležijo cele ali zdrobljene na cestah, zelenicah, travnikih, njivah — vsepovod. Brezbrinješ jih mečejo naokrog, od tem pa ne mislijo na možne nesreče otrok ali odraslih.

Zakaj v trgovinah ne sprejmejo steklenic brez listka — potrdila za kavcijo? Vsaka steklenica je vendar plačana, prav vsakega zaračunajo, zato mislim, da je posebno potrdilo odveč. Steklenice ne vrneš takoj, medtem izgubiš ali založiš listek, in tako se začenjajo steklenice kopiti po stanovanjih. Nekateri jih odvržejo kar takoj, gospodinje jih odnesajo v smeru do Saveljske ceste. To pa ni res!

klenice ne sprejemajo.

Učenci zbirajo časopisni papir in ga prodajo ter tako dobijo denar za svoje zvezke ali za dobrodelne namene; zakaj ne bi bilo nekaj podobnega s steklenicami? Ali ni kje trgovine, ki bi odkupovala steklenice od piva, radenske in drugih pijač? Marsikateri otrok ali gospodinja bi jih radi odnesli tja in tako zastužili kak dinar za sladkarije, solske potrebščine ipd. Zato pozivam trgovine, naj vendar sprejemajo tudi steklenice.

O.K.

SAVELJSKA CESTA

Ze večkrat sem zasledil v »Zboru občanov«, da nekateri poročevalci napočno uporabljajo ime Saveljska cesta. V prilogi »Zbor delegatov«, štev. 4-77, je bilo na 15. strani zapisano: »Peta zazidana etapa (Glinškova ploščad) je ulica, ki poteka od Bratovševe ploščadi ob kamniški progi proti severu do Saveljske ceste.« To pa ni res!

Saveljska cesta teče od križišča petih cest na južni strani mestnega vodovoda naravnost proti severu do središča Savelja (do tod je asfaltirana), nato pa se kot makadam-ska pot spusti po klancu in se po nekaj ovinkih združi z Nemško cesto. Hiše ob tej cesti imajo zelene tablice z napisom Saveljska cesta.

V krajevni skupnosti Savelje-Kleče imamo tri imena ulic: Kleče, Saveljska cesta in Savelje. Zelene tablice z napisom Savelje so na hišah ob mostu čez kamniško prigo do Kleč.

Predlagam, da zaradi boljšega razumevanja pri poročanju imenujete cesto v Saveljah kot Cesto skozi Savelje, za razliko od Saveljske ceste. Le tako bomo krajeni takoj vedeli, kaj hoče poročevalce povedati. V primeru, ki sem ga navedel na začetku, je bila namreč mišljena cesta do Titove ceste proti Saveljam, ki nosi ime Ježica.

NIKO HVASTIJA
Savelje 61

PRIPIS UREDNISTVA:

Potrudili se bomo, da bomo uporabljali pravilna imena ulic. Zelimo, da bi tako ravnali tudi vši sestavljalci tekstov za javno objavo.

HRUP JE VSE POKVARIL

Krajevna organizacija Rdečega križa Posavje je organizirala tovariško srečanje starejših občanov v prostorih nove osnovne šole v Stožicah. Dvorana je bila skoraj popolnoma zasedena in kulturni program izreden.

Zal pa udeleženci od programa nismo imeli veliko, razen tistih, ki so bili bližu odra. Dvorana je namreč tako neakustična, da govornikov skoraj nismo razumeli, recitacij, petja in glasbe pa ne slišali.

Mnogo nas je bilo enakega mnenja: škoda, da je bila tako lepa dvireditev v takšni dvorani.

JANKO SKERLEP

Slovenčeva 101

Smučke in citre tovariša Veka

Alojz Ravnik-Veko — upokojeni starešina JLA in aktivni družbenopolitični delavec — Uživa na snegu in ob glasbi

Težko se odloči, kdaj je srednješi: na smučkah ali ko ubira strune svojih citre. To sta namreč dve večji ljubljanski Alojza Ravnika-Veka, upokojenega inženirskega podpolkovnika in znanega bežigrajskoga družbenopolitičnega delavca.

Veko je eden najbolj aktivenih članov organizacijskega komiteja znane smučarsko-tekaške prireditve Trnovski maraton.

— Sem reden udeleženec Trnovskega maratona. Pa ne samo tega; kjerkoli tečejo na smučeh, tam sem tudi jaz.

Alojz Ravnik ima 61 let. Koliko časa bo tekel?

— Tekel bom, dokler bom zdrav in me bodo noge nosile. Ni boljšega športa in rekreacije kot je smučarski tek na dolgih progah.

V organizacijskem komiteju skrbi za urejanje proge. Zahvaljuječ večmesečnemu delu in inženirski znanosti tega vitalnega športnika-amaterja je skica letašnjega Trnovskega maratona zelo natančno izdelana, polna pomembnih podrobnosti, tako da tekmovalce kot za tehnični štab.

— V času narodnoosvobodilne vojne sem se boril v enotah IX. korpusa, po čigar vojnih poteh vodijo tudi trnovske maratonske proge. Za mene je ta prireditve vedno veliko doživetje, pomeni mi obujanje spominov na partizanske dni.

V vtrinah hrani Alojz Ravnik dve zelo ljubi mu priznani za dolgoletno delo na športnem področju: red republike z zravnanim vencem, s katerim ga je odlikoval predsednik Tito, in veliko plaketo JLA za 20-letno delo pri razvoju telesne

vzgoje v JLA, ki jo je dobil od poveljstva ljubljanskega armadnega območja.

V svoji borovški organizaciji v krajevni skupnosti Stadion je tovariš Alojz predsednik rekreacijske komisije. V isti organizaciji aktivno deluje tudi glasbeni skupina Mandolina. Veko v njej kot solist igra citre. Cite! Dobri stari instrument!

— Rodil sem se v Bohinjski Beli. Moj oče in pet brašov, vse so imeli zelo radi glasbo. Igrali so na harmoniko, klarino, citre. Tudi jaz že od svojega sedemnajstega leta igram cite.

Ob besedi citre se Veko zaiskrijo oči, srce zaigra, roki se stegne na pölico, kjer počiva instrument. In ko zaigra s pösti po struah, se človeku zavdi, da pöste zgodbo iz čipk in sanj, mi pa trepetajo akordi, ječljajo toni...

— Na te ciste me vežejo lepi spomini iz vojne. Bilo je leta 1945, ko sem bil komandant 3. bataljona Prešernove brigade. Moj komandant Miro Pavlin je od neke stare žarke v okolici Skoje Loke dovolj starke in se spomnil name. Pa mi pravi: »Komandan, tvoje so, igraj nam, kadarkoli moreš! In igrat sem, na mitingih, v predaji med boji. S citrami sem dotakal svobodo.

Od takrat se ne loči od svojih citre. Ko je bil še v službi v JLA, so ga radi poslušali tako srečne kot vojaki.

— Sam sem se naučil igrati na citre. Kdor koli me želi poslušati, mu rad zagram naravo ali umetno skladbo.

Citre in smučke — dve veliki ljubljanski tovariši Veka.

IVAN ŠICUR